

4889. (Juni 1897: 2. Beh. af Lovf. om Tillæg til Eydendeloven.

end at det ærede Medlem for Røge maa kunne være tilfreds med §§ 1 og 2.

N. J. Larsen: Jeg vil straks berolige den ærede Ordfører med den Forsikring, at jeg ikke med nogen Art af Videnskab har bestæftiget mig med det Forslag, som jeg anser ham for Hovedmand for; man maatte være et mærkelig konstrueret Menneſte, naar man kom i Videnskab over et Forslag som det, der her ligger for os. Jeg har ganske koldblodig fremsat mine kritiske Bemærkninger, og jeg stonner ikke, at det er lykkedes den ærede Ordfører paa noget Punkt at omstøde dem. Naar den ærede Ordfører blandt andet fremhævede, at man dog ikke kan antage, at en Kreditor kan gøre Udlæg i Eydendet, saa vil sikkert alle give ham Medhold heri; der er ingen, som mener noget saa urimeligt. Nej, det, Talen her er om, er, at det mellem Husbonden og hans Tjenestefolk indgaaede Forhold bliver staaende, indtil en af de Grunde, som efter Eydendeloven medfører Ophør af Forholdet, indtræder, men Udlæg i en Ejendom kan ikke sø ipso medføre saadant Ophør. Det er ikke noget blot tænkeligt, men det kan hænde ikke saa sjældent, at der gives Udlæg for Smaaabeløb, som blive betalte, inden det kommer til Auktion, saa det har virkelig ingen ringe Betydning for Husbonden, at hans Ret over for de af ham fæstede Tjenestefolk vedbliver trods ſtet Udlæg. Og selv om den Ejendom, der er gjort Udlæg i, bliver solgt, kan jo dog Husbonden begynde paa en anden Forretning, og det har Interesse for ham, at han kan beholde dem af sine Tjenestefolk, som han i saa Fald har Brug for, selv om det kun er en enkelt Tjenestepige. Naar hendes Løn ikke er forfalden, og hun altsaa for Tiden intet har at fordrø, hvorfor skal det da slaas fast, at hun kan gaa straks og i Utdø bryde det med Husbonden indgaaede Kontraktforhold; da den Omstændighed, at en Ejendom er solgt for ham, ikke behøver at medføre, at han ikke kan betale hende hendes Løn, naar Tiden dertil kommer.

Naar man, som det ærede Medlem for Røge (Alberti), er enig med mig i, at § 1 i Forslaget, som forudsætter, at Eydendet sættes til en Bedrift, er urigtig, og at den Bestemmelse absolut maa udgaa af Forslaget,

saa kan jeg bedre forstaa, at han til en vis Grad kan forſone sig med §§ 3 og 4. Men naar man, som den højtærede Justitsminister synes at ville, holder baade paa § 1 og paa §§ 3 og 4, saa forekommer det mig rigtig nok, at man holder paa et Lovforslag med højt mærkelige og aparte Egenſkaber. Jeg vil ikke om det nærværende Lovforslag bruge en Betegnelse, som en æret Landsstingsmand for ikke længe siden brugte om en Lovbestemmelse, der blev sendt det andet Ting her fra — han kaldte den omhandlede Bestemmelse for et juridisk Monstrum. Jeg ynder ikke saa stærke Betegnelser; men jeg kan dog ikke rigtig tænke mig Muligheden af, at man her i Tinget ſkulde kunne vedkende sig alle de foreliggende Paragraffer. § 1 maa vi absolut bort fra; den strider mod hele vor nugældende Eydendelovgivning. Det vilde være ſlem nok, om vi ſkulde følge det ærede Medlem for Røge og beholde §§ 3 og 4. Om disse Paragraffer oplyste nu den ærede Ordfører, at det var en Selvfølge, at naar det ikke udtrykkelig var sagt, at de kun ſkulde komme til Anvendelse paa fremtidige Prioritetsforhold, saa maatte de komme til Anvendelse paa ethvert Prioritetsforhold, ogsaa paa allerede ſtiftede Panterrettigheder. Det vil med andre Ord ſige: Naar en Mand har laant Penge til en anden og faaet Panteret i hans Ejendom med Besætning og Inventarium, hvilken Panteret efter den hidtil gældende Lovgivning ikke kan ansøges af personlig privilegerede Fordringer, saa skal dette dog ikke, efter hvad den ærede Ordfører gladelig foreslaar, være til Hinder for, at vi her mir nichts dir nichts vedtage en Paragraf, hvorved saadanne løblich erhvervede reelle Rettigheder omſtødes. Og det synes, at den højtærede Justitsminister ikke har noget derimod at bemærke. Det forekommer mig, at den højtærede Minister ellers er tilbøjelig til — jeg vil ikke ſige altid i Tide — at rykke frem med Grundlovens § 82. Det synes mig, at der her kunde være Anledning til at minde om § 82; thi at bestemme, at en i Genhold til den bestaaende Lovgivning erhvervet reel Ret skal tabe det Fortrin, den nu er i Besiddelse af over for personlige Fordringer, det er unægtelig at gaa disse Rettigheder temmelig nær, og jeg ved heller ikke af, at nogen juridisk Forfatter her i Landet nogen